

opusdei.org

Jan XXIII i Jan Paweł II: dwaj święci Papieże, dwaj maryjni święci

Słowa prałata Opus Dei, bpa
Javiera Echevarrúi na
kanonizację Jana XXIII i Jana
Pawła II.

29-04-2014

Kanonizacja Jana XXIII i Jana Pawła
II jest wielkim wydarzeniem
kościelnym oraz znakiem nadziei dla
świata, ponieważ tam, gdzie rozkwita

świętość, kryzysy nie mają ostatniego słowa.

Gdzie jest świętość, tam istnieje mocny fundament, na którym można budować przyszłość. W chrześcijaństwie, szczególnie zaś w świętych odnajdujemy odpowiedzi na najgłębsze problemy człowieka i społeczeństwa, których przyczyną często jest oddalenie od Boga.

Wzbudza w nas wdzięczność wobec Boga dostrzeżenie faktu, że w ostatnich dekadach, w których tyle się mówi o „kryzysach” gospodarczych, kulturalnych, politycznych, społecznych, religijnych, Kościół był prowadzony przez świętość to znaczy przez święte osoby: dwóch z trzech zmarłych już Papieży (Jan XXIII i Jan Paweł II) zostaną kanonizowani najbliższej niedzieli, zaś proces kanonizacji trzeciego z nich (Pawła VI) jest bardzo zaawansowany.

Jan XXIII to przede wszystkim
Papież, który zwołał Sobór
Watykański II. Jako następca św.
Piotra prowadził on Kościół pewną,
ojcowską ręką ku temu
nadzwyczajnemu doświadczeniu
wiary i odnowy tak osobistej, jak i
wspólnotowej, jakim było i jest to
kościelne wydarzenie, w którym
chodziło o przemawianie do serca
współczesnych ludzi, jak podkreśla
konstytucja Gaudium et Spes. Papież
Roncalli przyczynił się do uznania
powołania do świętości za samą
istotę chrześcijaństwa. Możemy dziś
uciec się do jego wstawiennictwa, by
prosić Pana, by wycisnął tę ogłoszoną
przez Sobór prawdę - że świętość
leży w zasięgu chrześcijan, że nie jest
celem jedynie niewielu
uprzywilejowanych - głęboko w
sumieniu każdego chrześcijanina i
każdej chrześcijanki.

Dla ludzkości Jan XXIII jest ponadto
Papieżem Pokoju, ponieważ w

bardzo wrażliwym momencie historii nie wahał się - idąc za przykładem swoich poprzedników - zastosować właściwych środków, by uniknąć wojny, angażując swój autorytet moralny w opracowanie powszechnej doktryny o podstawach pokoju i o godności istoty ludzkiej.

Jan Paweł II był kapłanem rozmiłowanym w Bogu i w ludziach stworzonych na obraz Boży w Chrystusie. Powodowany miłością wezwał cały Kościół do „nowej Ewangelizacji” podkreślając ze swej strony rolę świeckich w wypełnianiu tego zadania zapraszania Boga do życia pojedynczych osób i życia całych narodów. Podczas jego pontyfikatu w nowym świetle pogłębialiśmy naszą znajomość dobroci Bożej i miłosierdzia Bożego. Jego słowa, jego czyny, jego pisma, jego poświęcenie - w zdrowiu i w chorobie - były narzędziami, jakimi Duch Święty posługiwał się, by

zbliżyć bardzo wielu ludzi do źródła łaski i by tysiące młodych ludzi odpowiedziały pozytywnie na Chrystusowe wezwanie do kapłaństwa, do życia zakonnego, do małżeństwa czy też do celibatu apostołskiego.

Papież Polak przeprowadził nas z drugiego do trzeciego tysiąclecia pozostawiając imponujące dziedzictwo myśli w takich dziedzinach, jak ludzka godność, wartość życia ludzkiego, rodzina, służba ubogim i potrzebującym, troska o prawa pracownicze, o miłość ludzką i godność kobiety, a także w wielu innych obszarach kluczowych dla zapewnienia godnej egzystencji. Jego pisma i wypowiedzi składają się na nauczanie o wielkim potencjale na przyszłość. Jestem przekonany, że znaczenie jego przesłania społecznego i humanistycznego - wypływającego z głębokiej duchowej odpowiedzi na

Boże wezwanie - będzie wzrastało z upływem czasu.

Kanonizacja tych dwóch wielkich duszpasterzy następuje u bram maja, miesiąca Maryi. Żarliwa i głęboka miłość do Najświętszej Dziewicy jest cechą wspólną obu nowych świętych. Jan XXIII często odwoływał się do „powszechnego macierzyństwa” Maryi wspólnej Matki i głowy wszystkich ludzi, którzy wszyscy są braćmi w Chrystusie, Jej pierworodnym.” (12 X 1961). Dla Jana Pawła II świadomość bliskości i wstawiennictwa naszej Matki stanowiła przedmiot stałego zainteresowania w jego własnym rozwoju duchowym i ludzkim, zachęcając również innych do odkrycia „maryjnego wymiaru” życia uczniów Chrystusowych. Macierzyństwo Maryi - mówił - jest „najbardziej osobistym darem samego Chrystusa dla każdego

człowieka.” (por. *Redemptoris Mater*, 45)

Najświętsza Dziewica zajmuje ważne miejsce nie tylko w życiu każdego wiernego, ale również w dziele budowy Kościoła. Dlatego też chciałbym w nawiązaniu do niedzielnych kanonizacji przypomnieć następujące słowa św. Josemaríi Escrivy de Balaguera: „Trudno jest posiadać autentyczne nabożeństwo do Matki Bożej i nie czuć się bardziej związanym z pozostałymi członkami Ciała Mistycznego, bardziej zjednoczonym z jego widzialną głową, Papieżem. Dlatego lubię powtarzać: *omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*” (*To Chrystus przechodzi*, 139). Fakt, że to Papież Franciszek, również Papież maryjny, podjął decyzję o tych kanonizacjach, wzbudza we mnie radość. Wszyscy trzej pokazali, że miłość nie jest w swej treści sprawą czysto ludzką, ale że chodzi w niej o

to, by dać innym Chrystusa, co
właśnie uczyniła Matka
Przenajświętsza w służbie całej
ludzkości.

Szybko przyzwyczaimy się do tego,
że mówimy o tych dwóch
duszpasterzach jako o św. Janie XXIII
i św. Janie Pawle II. Kanonizując ich
Papież Franciszek, Wikariusz
Chrystusowy, pomaga nam dostrzec,
że dla Boga Angelo Roncalli i Karol
Wojtyła są przede wszystkim
świętymi ludźmi, a świętość stanowi
czynnik fundamentalny w życiu
każdego mężczyzny i każdej kobiety.
Św. Jan XXIII i św. Jan Paweł II byli
kapłanami wielkiego serca, gorejącej
miłości do Boga i do wszystkich istot
ludzkich, szczerymi, zjednoczonymi
w gorącej miłości do Maryi, Matki
Boga i Matki naszej.

+ Javier Echevarría

Prałat Opus Dei

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/jan-xxiii-i-jan-pawel-ii-dwaj-swieci-papieze-dwaj-maryjni-swieci/>
(02-04-2026)